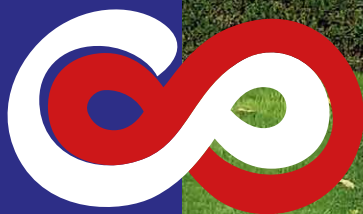

Kajuit Nieuws

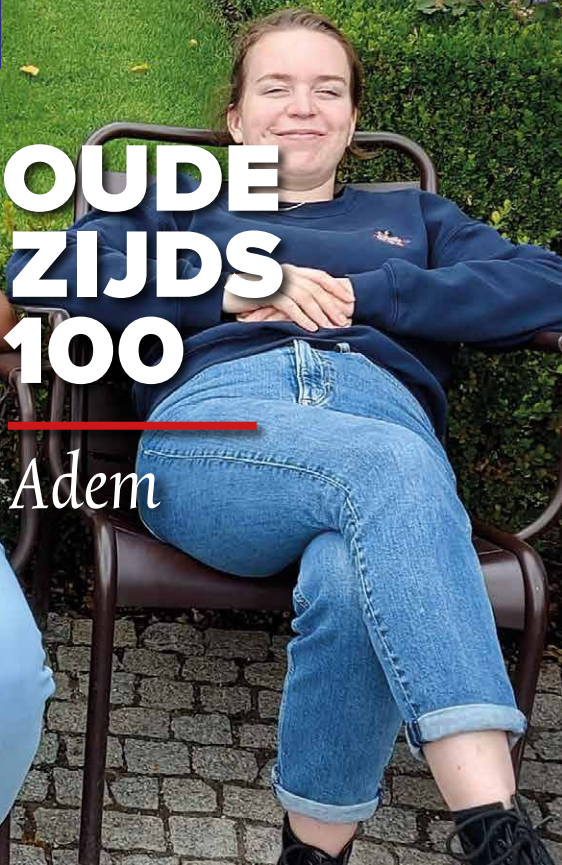
Najaar 2021

De spreekbuis van Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100
jaargang 62 - nummer 2

OUDE ZIJDS 100

Adem

Colofon

Kajuit Nieuws - jaargang 62, nummer 2, Najaar 2021

Mensen uit alle hoeken van de samenleving vormen samen de Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100. In de binnenstad van Amsterdam en daarbuiten willen wij in leven en werken het Evangelie van Jezus Christus present stellen. Oudezijds 100 biedt concreet hulp door inloop, maatschappelijke opvang, begeleid wonen, medisch maatschappelijk werk en medische zorg voor onverzekerden.

De woongemeenschap functioneert hierin als groot gezin en oefenschool, die de hulpverlening ondersteunt. Sinds haar ontstaan is de gemeenschap een plek waar christenen met verschillende achtergronden hun dagelijks leven delen. Als werkplaats voor oecumene zoeken we wat ons bindt.

De gemeenschap Spe Gaudentes vormt de kern van het grotere geheel van Oudezijds 100 en draagt verantwoordelijkheid voor het reilen en zeilen van de gemeenschap.

Abonnement & informatie

Een abonnement op het Kajuit Nieuws kan ieder moment ingaan. Neem contact met ons op en u krijgt het Kajuit Nieuws thuisgestuurd. De richtprijs is €10,- per jaar.

Wilt u meer weten over onze gemeenschap? Neem dan een kijkje op onze website www.oudezijds100.nl of neem contact met ons op (zie achterzijde). We sturen u graag informatie toe.

Acceptgiro

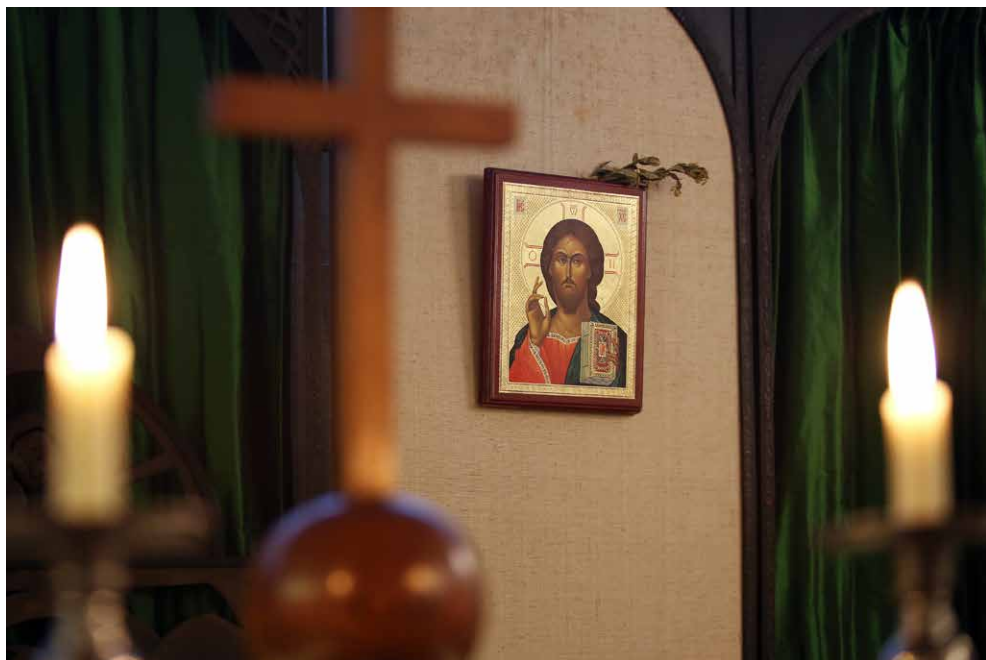
U kunt ons helpen door voor ons te bidden, ons werk financieel te ondersteunen of als vrijwilliger met ons mee te werken in Amsterdam of Maria ter Claesze (Friesland). Met de bijgevoegde acceptgiro kunt u
- giften overmaken voor het Kajuit Nieuws-abonnement
- giften overmaken ten bate van ons werk

Productie

Dit nummer van het Kajuit Nieuws werd opgemaakt en gedrukt bij PrintzPack te Duiven. Redactie en logistiek: br Rik Florentinus sg, zr Lyke Florentinus-Boiten sg, fr. Rolf Boiten sg, Petra Rozendaal, Merel Knipping, Edwin Werkman, Maria Koelewijn.

Inhoudsopgave

Vriendenbrief	3
Interview met Marieke Knoors	6
De tweede adem	8
Lied "De Geest van God"	10
Fondsen	11
Column Kruispost	12
Kroniek	14

Vriendenbrief

Adem

Amsterdam, oktober 2021

Beste vrienden van de communautaire gemeenschap
Oudezijds¹⁰⁰,

Dit jaar heeft de gemeenschap 'Adem' als jaarthema gekozen. Het zal je niet verbazen dat dit onder andere gebaseerd is op de Covid-pandemie met een virus dat letterlijk en figuurlijk je adem doet stokken.

Gelukkig is 'adem' aan meer gerelateerd dan Covid, waar al zo veel over gezegd en geschreven is; denk bijvoorbeeld alleen al aan de hoeveelheid muziek waarin het gaat over 'adem'. Om wat voorbeelden te noemen:

'Breathe in the air' van Pink Floyd, 'You take my breath away' van Queen, 'Lose my breath' van Destiny's Child....

Adem is levensnoodzakelijk, zonder adem is er geen leven. Bij de geboorte van een kind is een van de eerste dingen die het doet: huilen om de longen te vullen met lucht voor een zelfstandige ademhaling. Een pasgeboren baby ademt 30 tot 60 keer in per minuut. Gemiddeld ademen volwassenen 20.000 keer in en uit per dag, en we zijn er ons grotendeels niet eens van bewust.

In Genesis (het eerste boek in de Bijbel) wordt in het scheppingsverhaal beschreven hoe God

de mens levensadem gaf: ‘Toen vormde de HEERE God de mens uit het stof van de aardbodem en blies de levensadem in zijn neusgaten; zo werd de mens tot een levend wezen.’ (Genesis 2:7)

In het Hebreeuws wordt hier het woord ‘ruach’ gebruikt voor levensadem. De Ruach van God die leven geeft.

Het Hebreeuwse ruach heeft te maken met bewégende lucht en staat voor adem, geest of wind. Het kan een windrichting aanduiden (kompasrichting), maar het kan ook een emotie weergeven zoals bij een versnelde ademhaling bijvoorbeeld. Daarmee kan het de betekenis krijgen van ongeduld of woede, maar ook van bezieling of geestdrift.

Zoals we vaak niet bewust zijn van ons ademen, zo zijn wij vaak ook niet bewust van ons kompas. Wat geeft ons richting? Wat bepaalt onze bezieling, onze geestdrift?

Ons eigen ego, onze trots, onze status...? Of laten wij ons nog bezielen door die ruach uit het scheppingsverhaal? “De eerste mens, Adam, werd een levend wezen. De laatste Adam werd een levendmakende Geest” (1 Kor. 15:45).

Die Geest heeft altijd te maken met vernieuwing, met een frisse wind die het heden herschept en nieuwe perspectieven opent. Ik geloof dat God dat elke dag opnieuw doet: zijn adem uitblazen over al wat leeft, bezielen wie koud is en versteend, herbouwen wat is vernield.

Er wordt veel over Covid geschreven en gesproken, zoveel is nog verwarrend en onbekend. Laten wij daarom vooral letten op “ónze adem”!

Mooi zijn hierbij de woorden van het nieuwste lied van de US Gospel Music Group Maverick City:

This goes out to the Worried
This goes out to the Stressed
Sorting out a Million Thoughts
Running through your Head

To everyone that's waiting
For Better days Ahead
Tired, and Frustrated
And Living once I say
Please don't Hold your Breathe

Just Breathe
Cause It is a Miracle we can Breathe
There's Power in the Way
That we Breathe
Release your Heavy Burden
And Let everything
That has Breath Praise the Lord
This is why we have Breath
Praise the Lord

Some Times
You're in the Desert
Sometimes you Feel the Pain
Sometimes He Calms a Storm
And sometimes He lets it Rain
Please don't Hold your Breath

Just Breathe
Cause It is a Miracle we can Breathe
There's Power in the Way
That we Breathe
Release your Heavy Burden
And Let everything
That has Breath Praise the Lord
This is why we have Breath
Praise the Lord

Ik wens iedereen een beziëld nieuw seizoen!!

*W. Rik Florentinus, sg.
Prior*

Rik Florentinus
Prior

Potten en pannen

De Reffer is, naast de Kajuit, een belangrijke plek op Oudezijds 100. Elke dag wordt er gezamenlijk gekookt, gegeten, afgewassen en bijgepraat. Bewoners, gasten en vrijwilligers koken en bakken er de heerlijkste gerechten. Afgelopen zomer hebben we een nieuwe keuken gekregen, waar we heel blij mee zijn. Wat nog ontbreekt is nieuw kookgerei. Door het jarenlange, intensieve gebruik van onze potten en pannen, zijn deze nu behoorlijk oud en versleten en aan vervanging toe. Wij schatten het bedrag om een set nieuwe pannen aan te schaffen op ongeveer 500 euro. Wilt u ons helpen? Alle bijdragen, groot of klein, zijn van harte welkom!

Wilt u hieraan bijdragen of de activiteiten van Oudezijds 100 op een andere manier steunen? Kijk dan op www.oudezijds100.nl/steunons of de facebookpagina van Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100, waar we u op de hoogte houden van lopende en toekomstige projecten. Om het u gemakkelijk te maken, kunt u ook direct via onze website doneren!

Interview met Marieke Knoors

Marieke verzorgt ruim zeventien jaar ondersteunende taken voor het maatschappelijk werk van de OpStap en de Kruispost en is daarnaast yoga-docent in Amsterdam

door Maria Koelewijn:

Hoe lang ben je al bezig met yoga en ademhaling en wat bracht je ertoe hiermee te beginnen?

‘In 2004 wilde ik meer bewegen, omdat dat gezond is. Sporten in de sportschool vond ik niet zo fijn en daarom ging ik op yogales. Vier jaar geleden besloot ik zelf de opleiding tot yogadocent te gaan volgen. Eigenlijk had ik eerst niet veel met adem, tot ik zelf ervaarde

welk positief effect bewust ademen op mijn lichaam en geest heeft.’

Waarom is een bewuste ademhaling zo belangrijk?

‘Stress zorgt dat je hoog gaat ademen. De rustige ademhaling die baby’s van nature hebben, raken wij in de loop van ons leven vaak kwijt door spanning en stress. Als je bewust lang uitademt, is je spierstructuur het meest bereid om alles los te laten. We gebruiken bij de yogalessen stripjes en tools, dan zet je druk en rek op de spier en kan de spier goed ontspannen. Je zoekt een actieve ontspanning, een spanningsbalans waarin je los bent, maar die ook stabiliteit en kracht brengt.’

Ademhaling wordt aangestuurd door het autonome zenuwstelsel. Je hebt je adem je hele leven bij je. Je begint je leven met ademen en als je doodgaat, blaas je je laatste adem uit. Adem ervaren is je adem voelen en volgen, dat is makkelijker dan sturen. Je ademhaling en je denken worden rustiger en je leert dingen los te laten en bewuster in het moment te zijn.’

Je hebt eerder groepslessen yoga verzorgd op Oudezijds 100. Hoe was dat?

‘Dat was heel leuk. Bewoners volgen een dagprogramma en daar hoort ook bewegen en ontspannen bij. Ik was toen nog niet zo ver in mijn opleiding, maar de lessen werden goed ontvangen.’

Wat zou het de bewoners op Oudezijds 100 kunnen brengen om ademhalingsoefeningen te doen?

‘Door bewust ademen wordt je rustiger in je lijf. Als er dan emotie of boosheid omhoog komt, kun je daar beter mee omgaan. Oudezijds 100 is een plek waar mensen op adem kunnen komen. Ze krijgen een plek voor zichzelf om rust te vinden, maar krijgen ook structuur aangeboden. Als je een goede spanningsbalans en ademruimte ervaart, heb je vaak ook meer overzicht over je situatie. Dit helpt om je leven weer op orde te brengen.

Als je jezelf de ruimte geeft, dan geef je de ander ook meer ruimte. Door bewuster met je ademhaling om te gaan voel je je sterker, je kunt meer kracht ontwikkelen via ontspanning. Op het moment dat je je stabiel en krachtig in je lichaam voelt, ben je emotioneel ook stabiel en krachtiger. Mensen die meer in hun kracht komen, kunnen lastige uitdagingen in hun leven beter aan en voelen zich vaker in staat om zelf een oplossing te bedenken, wanneer er een probleem ontstaat. Bij stress en nervositeit kunnen de oefeningen helpen om niet meteen uit balans te raken. Als je leert rustiger met emoties om te gaan, heeft dat zijn weerslag op alles, ook op hoe je met andere mensen omgaat.

Wat zegt het jaarthema ADEM jou, in het kader van je yoga-achtergrond?

‘Ik vind het heel fijn dat als jaarthema Adem is gekozen, omdat ik er zelf veel mee bezig ben en omdat ik denk dat het mensen kan helpen bewuster met adem bezig te zijn.

Vroeger durfde ik zelf niet goed adem te halen. Ik voelde vaak dat ik geen ruimte mocht innemen.

De manier waarop je ademt vertelt je heel veel, het laat zien wie jij bent, emotioneel. Door veel met yoga en dus met ademen bezig te zijn, heb ik ervaren dat bewust ademen mij helpt, dat ik er mag zijn. Er is genoeg ruimte voor iedereen, ook ademruimte.

Op Oudezijds 100 ervaar ik dat er ruimte is om te mogen zijn wie je bent. Dat is fijn. Mensen kunnen hier rust en structuur vinden en weer langzaam op adem komen om verder te groeien in hun leven, als ze dat nodig hebben.’

De tweede adem

door **Edwin Werkman:**

Welgemoed trok ik ze aan, zes jaar oud en met minder kilometers op de teller dan ik had gehoopt. Mijn hardloopschoenen en ik zijn moeilijk onafscheidelijke maatjes te noemen, daarvoor liggen ze te vaak in een hoek van mijn kamer te versloffen. Vandaag ging daar verandering in komen. Een najaarszonnetje dat niet al te uitbundig scheen, een buienradar die aan leek te geven dat er weinig regen in het verschiet lag en ikzelf: blakend van voorzichtig optimisme. Enthousiast begon ik te rennen. Het volgende zal u als intelligent lezer niet verbazen: na 600 meter kreeg ik een steek en een paar honderd meter later stond ik tegen een lantaarnpaal uit te hijgen, te snakken naar lucht. Maar hier verbaas ik u wellicht wel, ik ging verder, vond mijn tweede adem en voltooid een niet al te indrukwekkend hardloopronkje.

Een tweede adem vinden. Het is niet alleen af en toe nodig bij een incidenteel hardloopronkje, maar ook bij de hardloepwedstrijd van het leven. Als metafoor voor de prestatiedruk, de verwachtingen, de snelheid van nieuws en dat wat er allemaal om ons heen gebeurt. Nieuw zijn de onderwerpen niet, ze zijn zelfs zo vaak beschreven dat ze haast cliché zijn geworden. Toch hint de hoeveelheid burn-outs er voorzichtig op dat het onderwerp nog steeds relevant is.

De hardloepwedstrijd, of de *ratrace*, is uitdagend. Het tempo ligt voor velen te hoog. Bij een hardloopronkje steun moeten zoeken bij een lantaarnpaal is niet zo erg. Stoppen met werk, of overbeladen zijn door financiële zorgen wel. Eenmaal 'uitgevallen' wordt het ook steeds lastiger om weer aan te haken. Hoe leg je immers de gaten op je cv uit? Daarnaast stapelen problemen zich vaak op. Zo laat onderzoek zien dat mensen die gebukt gaan onder financiële zorgen ook vaker dan gemiddeld kampen met gezondheidsklachten. Stress verstikt.

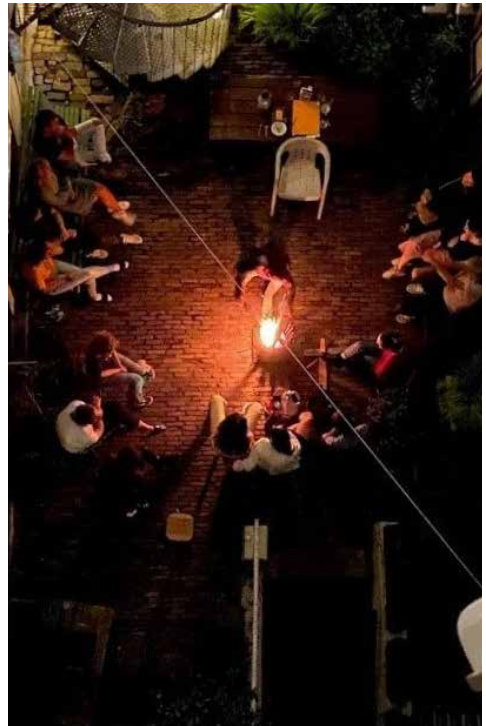
Het is een vreemde ontwikkeling, omdat een welvarende samenleving weinig noodzaak tot zo'n wedstrijd zou moeten kennen. Er zou immers genoeg moeten zijn voor iedereen. Een groeiend gat tussen de 'winnaars' en 'verliezers' lijkt onnodig.

Het is eigenlijk de vraag naar wat een goede en rechtvaardige samenleving is. In de geschiedenis zijn er verschillende filosofen geweest die daar getracht hebben een antwoord op te geven. Een van deze filosofen is John Rawls. Om te komen tot een goede, rechtvaardige samenleving gebruikte hij een gedachte-experiment, een veil of ignorance (sluier van onwetendheid).

Stel je voor dat je niet zou weten wat voor persoon je zou zijn, niet weet of je rijk geboren wordt of arm, gezond of niet, welke talenten je hebt of andere privileges. Hoe zou je dan willen dat de samenleving wordt ingericht? Het is een intrigerend gedachte-experiment, omdat je afstand moet doen van je eigen positie. Zou je (politieke) opvatting over vluchtelingen anders zijn als je zelf het risico loopt om te moeten vluchten? Moet er gekort worden op uitkeringen als je zelf wellicht werkeloos raakt? Het probleem bij dit experiment is dat we al leven in een wereld en daarin geen afstand kunnen (en willen!) doen van onze verworvenheden. Het denken over wat een goede en rechtvaardige samenleving zou kunnen zijn komt niet verder dan ideeën. Woorden die weinig veranderen. Net zo lossen ideeën en analyses over de verstikkende gejaagdheid van de wereld niet snel iets op. De ratrace laat zich niet afschaffen.

Wat kunnen we dan wel doen? Net ging het al even over de tweede adem vinden. Het is de hernieuwde energie die gevonden wordt. Niet door zo hard mogelijk door te gaan maar juist door even iets rustiger te lopen, een eigen ritme te vinden, op adem te komen.

Sinds kort heb ik het voorrecht om bij Oudezijds 100 te wonen. Een plek voor bewoners om op adem te komen. Waar de dag kan worden begonnen met God om die ook 's avonds weer aan Hem terug te geven. Koffie en een praatje tussendoor, met elkaar eten en elkaar zien. Een plek van rust in een stad vol reuring. Daar de Bijbel openslaan en dan bedenken dat de ratrace niet de onze is, omdat we voor iets anders mogen lopen: "Weet u niet dat zij die in de renbaan lopen, allen wel lopen, maar dat slechts één de prijs ontvangt. Loop dan zo dat u die verkrijgt. En iedereen die aan een wedstrijd deelneemt, beheerst zich in alles. Zij nu doen dat om een vergankelijke krans te ontvangen, maar wij om een onvergankelijke te ontvangen" (1 Korinthe 9: 24, 25, HSV).

De Geest van God waait als een wind

Marijke de Bruijne

1 De Geest van God waait als een wind
op vleu-gels van de vre-de,
als a-dem die ons le-ven doet,
deelt ons een on-rust me-de
die soms als storm durft op te staan,
ge-weld en kwaad durft te-gen-gaan,
een koe-le bries die zui-vert.

3. In stilte werkt de Geest van God,
stuwt voort met zachte krachten,
een wijze moeder die ons hoedt,
een bron van goede machten.
Zij geeft ons moed om door te gaan,
doet mensen weer elkaar verstaan,
omgeeft ons als een mantel.

Donateurs, bedankt!

Onze dank gaat uit naar de volgende donateurs voor hun bijdragen:

RCOAK: voor de Inloop van Oudezijds 100

KANSFONDS: voor de restauratie en herinrichting van de Kajuit

Oranje Fonds: voor de restauratie en herinrichting van de Kajuit

M.C. van Beek: voor de herinrichting van de Begeleid Wonen Units

KNR, een solidariteitsbijdrage van de gezamenlijke religieuzen in Nederland via KNR-

Projecten in Nederland (PIN): voor de herinrichting van de Begeleid Wonen-units

Ook bedanken wij

M.A.O.C. Gravin van Bylandt Stichting, Fonds van Zanten en

Stichting Het RC Maagdenhuis: voor de gemeenschapskeuken

Veertig kilometer verderop

Door Petra Rozendaal:

Ik heb hem nog nooit ontmoet, toch ben ik al een aantal weken in de weer voor meneer B. Meneer B. woont niet in Amsterdam en zit daarom iedere week ongeveer vijf kwartier in de trein om een bezoek aan onze dokters bij Kruispost te brengen.

Meneer B. komt uit Burundi; een verblijfsvergunning krijgt hij niet, maar hij kan evenmin terug naar zijn vaderland. Alsof hij er niet toe doet, alsof hij geen bestaansrecht heeft...

Al acht jaar verblijft hij nu in de stad, die op zo'n veertig kilometer afstand ligt van Amsterdam. Inmiddels staat hij daar bekend

als een betrokken, hulpvaardig persoon en dat maakt dat mensen hem graag willen helpen. Aan eten en drinken geen tekort, ook mag hij slapen bij een vriend. Af en toe doet hij wat klusjes, waar hij wat geld mee verdient. Zo lijkt deze man wel ongeveer zelfredzaam. "Zelfredzaamheid" is een woord waar de maatschappelijk werkers op Kruispost van gaan rillen overigens: onze hulpvragers worden te vaak afgewezen omdat ze "zelfredzaam" zouden zijn. Alle deuren gaan dicht wanneer je niet knetterverslaafd of psychiatrisch patiënt bent. Dan heet je gelijk "zelfredzaam", ook al slaap je op straat en al heb je in geen dagen iets te eten gehad! Voor de "zelfredzamen" in Amsterdam is het leven hard, keihard.

Enfin, deze meneer B. redt zich dus schijnbaar prima in het dagelijks leven. Meneer B. heeft echter chronisch last van diabetes mellitus, waarvoor hij behandeling en medicatie nodig heeft. En dat is het probleem. Natuurlijk is meneer B. van harte welkom bij de Kruispost, maar wij proberen mensen die chronische zorg nodig hebben, zoveel mogelijk onder te brengen bij een reguliere huisarts waar bijvoorbeeld een praktijkondersteuner aanwezig is om dit soort patiënten te helpen. Continuïteit van zorg is belangrijk bij dit soort chronische aandoeningen. Sowieso is het belangrijk dat je als mens een eigen huisarts hebt, en medische zorg, dus ook huisartsenzorg, moet voor iedereen toegankelijk zijn. Eigenlijk zou Kruispost niet moeten hoeven bestaan: zouden alle patiënten gewoon een eigen huisarts hebben. In theorie... De praktijk is iets weerbarstiger. Maar dat is een ander punt. Het gaat nu over meneer B.

Het is wel duidelijk dat wij in Amsterdam heel veel onverzekerbare patiënten hebben. Het valt dus niet altijd mee om een huisarts te vinden die hiervoor nog tijd en aandacht heeft. Maar veertig kilometer verderop zou er toch een klein beetje meer ruimte moeten zijn, om ook deze patiënten in een reguliere praktijk op te nemen? Niet dus. Meneer B. is een aantal maanden geleden uitgeschreven bij de huisartspraktijk waar hij sinds 2017 mocht komen, dankzij bemiddeling door een van de huisartsen van Kruispost. Nu moet hij dus regelmatig met de trein naar Amsterdam om zijn diabetes een beetje onder controle te houden. Wij vinden dit niet acceptabel en proberen meneer dus terug te krijgen bij de huisarts waar hij als laatst ingeschreven stond. Al weken zijn diverse mensen van Kruispost in de weer om dit te bewerkstelligen. Minstens tien telefoontjes heb ik er zelf al aan gewaagd, meerdere

brieven zijn de deur uitgegaan en minstens zoveel telefoontjes heeft een van onze artsen gepleegd om zijn collega van veertig kilometer verderop te wijzen op zijn verantwoordelijkheid. Alles echter zonder het gewenste resultaat! Gevoelens van onrecht, maar ook strijdvaardigheid, maken zich meester van ons, maar daarmee is meneer B. nog niet geholpen. Gelukkig heeft hij een aardige buurman die de retourtjes financiert, maar het zou niet zo moeten zijn...

Wij lobbyen verder en ondertussen zijn we blij dat we iedere dag weer mogen klaarstaan voor al die mensen die wel récht hebben op een eigen huisarts, maar die dat toch niet krijgen...

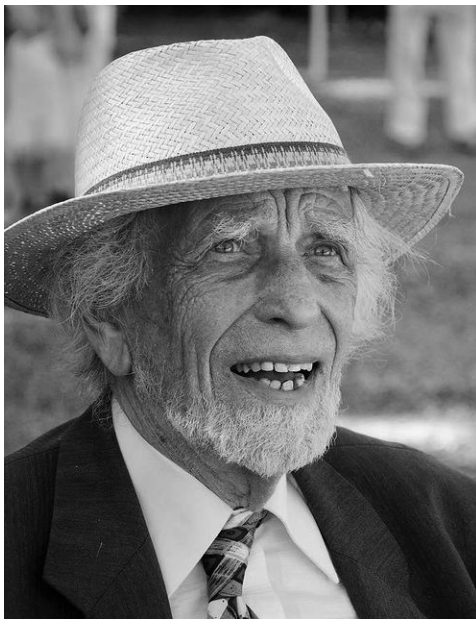

Petra Rozendaal
Maatschappelijk werkster Kruispost

Kroniek

door fr. Rolf

RUACH

Eén van de hoogtepunten van mijn prille kinderjaren was wel het moment waarop mijn vader zich bereid verklaarde één van de beroemde sprookjes van de gebroeders Grimm voor mij ten gehore te brengen. Onder deze literaire producties was er één verhaal dat mij in het bijzonder placht te boeien, het vertelsel met de intrigerende titel: “Wenn’s mir nur gruselte”, oftewel: De geschiedenis “van eentje die op weg ging om te leren griezelen”.

Aan dit fascinerende vertelsel moest ik denken toen de redactie mij vroeg in dit Kajuitnieuwsnummer stil te staan bij het Hebreeuwse woord “Ruach”. Dit woord dat

zo vaak in de Bijbel voorkomt is namelijk een woord met een geheim. Het heeft een meervoudige betekenis, hetgeen bij ons ook een meervoudige reactie kan oproepen: adem, maar ook wind; menselijke geest, maar ook Heilige Geest; verwoestende storm, maar ook liefkozende aanraking..... De Ruach is de geest die verbinding tot stand brengt, maar ook een “halt” kan toeroepen.

Zo wilde de auteur van het bovengenoemde sprookje beschrijven hoe mensen met hetzelfde woord tegelijk twee tegengestelde reacties kunnen oproepen: een intrigerende, spannende ervaring van het “spookhuis” op een dorpskermis, maar ook een negatieve sensatie die je zou willen ontvluchten.

Of met een ander voorbeeld: de dubbelzinnigheid in de woorden van mijn grootvader. Wanneer hij één van zijn ondeugende kleinkinderen trakteerde op een pedagogisch “pakje op de broek”, placht hij ze te zeggen: “Je moet maar zo denken, het doet mij meer pijn dan jou”. Een soort profetische evaluatie van de in die tijd nog toegestane tuchtiging.

Dergelijke “dubbelzinnige” ervaringen beperken zich echter niet tot ons kinderleven van elke dag. Zij doen zich ook voor in ons leven als volwassenen. “Woorden hebben hun geheim”, aldus een boektitel uit onze dagen. Dat geldt ook voor de titel van deze column: “Ruach”. De Hebreeuwse term betekent letterlijk adem/wind. Het kan zowel voor de mens als voor de Allerhoogste worden gebruikt, maar in beide verbanden heeft het een dubbele betekenis: zowel positief als negatief. Maar bovenal duidt dit begrip altijd weer op de

“verbinding”: tussen mens en wereld, tussen God en mens; positief en negatief.

De mens is geschapen naar “Gods beeld en gelijkenis” en Gods adem doet de mens leven. God zelf verbindt zich met ons.

Maar de Eeuwige gebruikt ook de ruach, de wind, als een correctie, een “nee” om mensen die op een verkeerde weg zijn geraakt een halt toe te roepen. Heel concreet, in het hier en nu, in het alledaagse leven. De Amerikaanse theologe Tish Warren schreef daarover een zowel humoristisch als handig boekje onder de titel: “De liturgie van het alledaagse”; zij maakt hierin duidelijk dat ook het meest alledaagse als bijvoorbeeld een tandenborstel, niet buiten het geloof valt. Dat geldt voor de hele wereld om ons heen. Op de hele schepping is Gods vingerafdruk, ook in het alledaagse; Dit ontdekken wij echter pas als wij ons daarin oefenen. Die dagelijkse oefeningen hebben wij nodig. Geloof is niet een extraatje voor bijzonder moeilijke of

vrome momenten, maar geloof omvat heel ons bestaan. De oefeningen van Tish maken duidelijk dat het geloof, dat wij belijden, de totaliteit van ons bestaan omvat. Ook het tandenpoetsen iedere avond opnieuw, heeft daarin een plaats.

Aan het einde van de dag gekomen, mag een mens alle vreugde en alle sores en alles wat hem omringt inleveren bij Onze Vader. En daarom bidden wij op dat moment: “In Uw handen bevel ik mijn geest”. Waaraan u en ik mogen toevoegen: “met mijn hele rugzakje” van de dag die achter mij ligt; wat wil je nog meer! Dat is dan de “coming home of the wanderer”. En als dan morgen de nieuwe dag begint, wacht ieder van ons weer de ruimte van Gods Geest en wordt ons opnieuw gezegd met Jezus eigen woorden: “Hoeveel te meer zal uw Hemelse Vader de Heilige Geest geven aan wie Hem erom vragen”: Ruach!

fr. Rolf s.g.

(Lucas 11:13)

OUDE ZIJDS 100

Communitaire Gemeenschap Oudezijds 100
Oudezijds Achterburgwal 100
1012 DS Amsterdam
020 6266634
info@oudezijds100.nl
www.oudezijds100.nl

Voor giften:
Stichting Vrienden van Oudezijds 100
ING 56295
IBAN NL80INGB 0000056295
BIC INGBNL2A

